

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 372

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 16 mai 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 133 din 10 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2), art. 10 alin. (1), (3), (4) și (7), precum și ale art. 11 alin. (3) din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative	2-6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
350. — Hotărâre privind aprobarea unor modificări și completări în inventarul bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale	7
352. — Hotărâre privind înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Serviciului Român de Informații a unui imobil aflat în domeniul public al statului	8
353. — Hotărâre privind modificarea valorii de inventar a unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Senatului României	9
354. — Hotărâre pentru aprobarea plății cotizațiilor și taxelor pentru realizarea interconectării cu instituții similare internaționale în domeniul donatorilor voluntari de celule stem hematopoietice, precum și pentru acreditarea laboratoarelor de imunogenetică și histocompatibilitate, în anul 2016	10
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Hotărârea din 15 septembrie 2015 în Cauza Poede împotriva României	11-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 133

din 10 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2), art. 10 alin. (1), (3), (4) și (7), precum și ale art. 11 alin. (3) din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2), art. 10 alin. (1) și (4) și art. 11 alin. (3) din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative, excepție ridicată de Elena Beringhi, Gheorghe Cantorianu și Maria Ureche în Dosarul nr. 67.310/299/2014 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.143D/2015 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1), (3), (4) și (7) din Legea nr. 164/2014, excepție ridicată de Constantin Dicu, Sorin Dicu, Radian Dicu, Stelică Samoveanu, Maria Doina Siclovan și Gabriela Șerban (fostă Moflic) în Dosarul nr. 77/42/2013* al Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Magistratul-asistent referă asupra cauzelor și arată că, la dosare, partea Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

6. Având în vedere obiectul parțial identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

7. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării cauzelor.

8. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.143D/2015 la Dosarul nr. 1.141D/2015, care a fost primul înregistrat.

9. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 14 din 19 ianuarie 2016 și nr. 865 din 10 decembrie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

10. Prin Încheierea din 21 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 67.310/299/2014, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2), art. 10 alin. (1) și (4) și art. 11 alin. (3) din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Elena Beringhi, Gheorghe Cantorianu și Maria Ureche într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

11. Prin Încheierea din 18 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 77/42/2013*, **Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1), (3), (4) și (7) din Legea nr. 164/2014.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Constantin Dicu, Sorin Dicu, Radian Dicu, Stelică Samoveanu, Maria Doina Siclovan și Șerban Gabriela (fostă Moflic) într-o cauză având ca obiect cererea de obligare a Autorității Naționale

pentru Restituirea Proprietăților la plata unei sume reprezentând despăgubiri acordate în temeiul Legii nr. 9/1998.

12. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 164/2014 contravin principiului fundamental al neretroactivității legii, precum și principiului liberului acces la justiție și dreptului la un proces echitabil. Astfel, cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată, care includ și etapa executării silite, trebuie soluționate conform reglementărilor de drept material și procedural în vigoare la momentul nașterii raportului juridic. Or, prin intrarea în vigoare a Legii nr. 164/2014, ale cărei dispoziții se aplică retroactiv și situațiilor constituite sub imperiul legii vechi, dreptul actual se transformă într-un drept grevat de obligația de a se supune unor noi termene și condiții.

13. De asemenea consideră că, prin aplicarea retroactivă a dispozițiilor Legii nr. 164/2014 în cadrul unui proces în curs, ce include și etapa executării silite, se creează un impediment de natură să conducă la negarea dreptului de acces liber la justiție al persoanei interesate, în vederea protejării drepturilor sale. Astfel, având în vedere faptul că, prin dispozițiile art. 10 alin. (1) și (4), art. 11 alin. (3) din Legea nr. 164/2014 se instituie condiții și termene noi în vederea realizării dreptului deja recunoscut și câștigat în baza Legii nr. 290/2003, ce nu puteau fi în mod rezonabil previzibile la data demarării procedurii executării silite și care, prin prisma conținutului lor, astfel cum este reglementat de noua lege, tind la amânarea realizării dreptului, autorii excepției susțin încălcarea principiului constituțional al accesului liber la justiție, prin îngrădirea efectivă a exercitării acestui drept și crearea unei situații de incertitudine a securității juridice. De asemenea sunt formulate critici din perspectiva termenului rezonabil, care este încălcat prin deseale amânări în ceea ce privește plata despăgubirilor, la care au fost supuși beneficiarii Legii nr. 290/2003.

14. Referitor la prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 164/2014, autorii susțin că noul termen instituit pentru executarea creanței împotriva statului contravine art. 44 alin. (1), art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 6 din Convenție. Astfel, hotărârile emise în aplicarea Legii nr. 290/2003 au generat un drept de creanță asupra statului care beneficiază de protecție constituțională, dând naștere unui „bun”, în patrimoniul persoanelor îndreptățite la măsuri reparatorii. În aceste condiții, noul termen de 5 ani instituit prin art. 10 din Legea nr. 164/2014, în vederea eșalonării plății unei creanțe asupra statului nu corespunde cerinței termenului rezonabil ce se circumscrie noțiunii de proces echitabil care include și faza executării silite, afectând, în acest sens, atât dreptul la un proces echitabil, cât și dreptul de proprietate. Mai susțin că prevederile art. 10 din Legea nr. 164/2014 încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție, creând situații discriminatorii între persoanele îndreptățite la despăgubiri în temeiul Legii nr. 290/2003, de vreme ce o parte din beneficiarii acestei legi au încasat deja despăgubirile stabilite, iar alte persoane urmează să se supună unor noi termene de eșalonare a plății, deși hotărârile au fost emise în aceeași perioadă.

15. Totodată, prevederile art. 10 alin. (4) din Legea nr. 164/2014, care stabilesc o limitare injustă în privința actualizării valorii creanței, în contextul în care se instituie o nouă eșalonare a plății pe 5 ani, după mai multe eșalonări, amânări și suspendări succesive, contravin art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală.

16. Referitor la art. 11 alin. (3) din Legea nr. 164/2014 se susține că suspendarea de drept a executării silite are natura unui impediment ce tinde la negarea dreptului la acces liber la justiție și, totodată, este susceptibilă să afecteze însăși substanța dreptului la un proces echitabil prin prisma termenului rezonabil de soluționare. În lumina principiilor statuate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului se consideră că măsura instituită prin art. 11 alin. (3) din Legea nr. 164/2014 nu este de natură să mențină un just echilibru între interesele

debitorului — statul și cele ale creditorului — persoana îndreptățită la măsuri reparatorii, întrucât titularul dreptului la despăgubiri suportă o sarcină excesivă și disproporționată.

17. De asemenea, suspendarea executării silite în temeiul art. 11 alin. (3) din Legea nr. 164/2014 echivalează cu intervenția legislativă asupra unui proces în curs de soluționare, ce tinde la negarea unor drepturi câștigate, și reprezintă o imixtiune în exercițiul puterii judecătorești, de natură să determine o limitare a prerogativelor legale.

18. De asemenea se susține că eșalonarea plății de despăgubiri pentru anumită perioadă de timp, în condițiile în care anterior, din anul 2007 și până în anul 2013, o asemenea plată nu a fost efectuată, iar în perioada 2013—2014, plata a fost eșalonată și suspendată, reprezintă o flagrantă încălcare a dreptului de proprietate. Mai mult, indexarea creanței doar cu indicele de inflație, fără a se plăti penalități de întârziere sau dobândă fiscală încalcă dreptul de proprietate, de vreme ce, doar prin aplicarea indicelui de inflație, valoarea creanței pe care o vor încasa beneficiarii până în anul 2020 va fi mult mai mică decât cea pe care aceștia erau îndreptățiți să o încaseze în anul 2008, dacă s-ar fi aplicat corect legea.

19. Totodată, autorii susțin că se încalcă principiul separației puterilor în stat prin faptul că se lipsește de eficiență fondul și finalitatea actului de justiție, respectiv fondul procesului și executarea silite a unei hotărâri judecătorești.

20. În susținerea criticilor de neconstituționalitate este invocată Decizia nr. 528 din 12 decembrie 2013, prin care Curtea Constituțională a declarat neconstituțională Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013, pentru motivul că eșalonarea plății despăgubirilor pe o perioadă de 10 ani încalcă dreptul de proprietate.

21. **Judecătoria Sectorului 1 București** consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (2), art. 10 alin. (1) și (4), art. 11 alin. (3) din Legea nr. 164/2014 este parțial întemeiată, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 528 din 12 decembrie 2013, ale cărei soluție și considerente se aplică și în privința Legii nr. 164/2014. Instanța judecătorească reține că, prin această lege, au fost instituite noi termene de executare a obligațiilor de plată. Termenul de 5 ani pare a fi rezonabil în raport cu nevoia de stabilitate financiară a bugetului de stat, însă, raportat la întârzierile notorii la plata titlurilor executorii, aceste întârzieri par a fi neconforme cu termenul rezonabil statuat de Curte în decizia mai sus arătată. Mai mult, prin prevederile art. 11 din Legea nr. 164/2014, calitatea procesuală pasivă în orice acțiune intentată în executarea obligațiilor de compensare instituite de Legea nr. 9/1998 și Legea nr. 290/2003 o dobândește Ministerul Finanțelor Publice. Astfel, orice executare silită începută împotriva Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților ar rămâne fără obiect, deși aceasta, fie este începută de o perioadă lungă de timp, fie titlul executoriu este emis de o perioadă semnificativă de timp, iar creditorii s-ar vedea în ipoteza în care ar trebui să înceapă un nou dosar de executare. Or, față de această situație, instanța judecătorească apreciază că termenul rezonabil a fost deja depășit. Mai mult, suspendarea de drept a oricărei proceduri de executare silită afectează dreptul contestatorilor de a obține dreptul urmărit, prin executare. Lipsa punerii în executare a acestei creanțe chiar de către entitatea care ar trebui să o protejeze — statul român — constituie o atingere adusă intereselor legitime ale respectivelor persoane, transformând dreptul de creanță într-unul iluzoriu și lipsit de fundament.

22. În ceea ce privește invocarea retroactivității legii, instanța judecătorească reține că prin Legea nr. 164/2014 nu se afectează în mod direct efectele juridice produse de situațiile juridice născute și consumate în trecut, ci doar efectele juridice viitoare ale situațiilor juridice născute în trecut. Cu alte cuvinte, neretroactivitatea efectelor legii civile nu exclude intervenția legiuitorului într-o situație juridică ce are efecte pentru viitor, cât timp efectele legii civile nu se răsfrâng și asupra perioadei dinaintea intrării ei în vigoare.

23. Referitor la invocarea art. 16 din Constituție, instanța judecătorească consideră că, prin efectul Legii nr. 164/2014, s-a instituit un regim care este de natură să aducă atingere dreptului cetățenilor la egalitate în fața legii. Este notoriu aspectul că există un număr ridicat de persoane, titulare ale dreptului de a obține compensații în virtutea legilor arătate mai sus. De asemenea, prin efectul hotărârilor judecătorești, un număr semnificativ de persoane și-au executat creanța, datorită diligențelor lor în exercitarea căilor legale de atac. Însă o categorie semnificativă de persoane a așteptat executarea voluntară a titlului executoriu de către stat, statul prezumându-se a proteja drepturile și interesele cetățenilor. Astfel, cât timp o categorie de persoane îndrituite să beneficieze de compensații și-au executat creanțele, o altă categorie de persoane va trebui să aștepte împlinirea termenelor instituite de Legea nr. 164/2014, ceea ce creează prejudicii semnificative și inechitabile în raport cu alte categorii de persoane care au beneficiat la timp de drepturile lor bănești.

24. **Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate, reținând că modalitatea de plată a despăgubirilor, astfel cum a fost prevăzută prin art. 10 alin. (1), (3), (4) și (7) din Legea nr. 164/2014 nu este de natură a aduce atingere dreptului constituțional ocrotit de art. 44 alin. (1). Instanța apreciază că măsurile adoptate prin Legea nr. 164/2014 au drept scop crearea unui echilibru între interesele generale ale societății și interesele particulare ale persoanelor care intră sub incidența acesteia. O astfel de măsură nu încalcă prin ea însăși principiile statuate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, cu condiția să se păstreze un just echilibru între interesele statului și cele ale reclamantilor. Mai mult, Constituția prevede că dreptul de proprietate privată poate cunoaște limite stabilite prin lege. De asemenea, instanța apreciază că prevederile de lege criticate nu îngrădesc accesul liber la justiție, care nu este absolut. Acesta poate implica restricții admise implicit, deoarece se referă, prin chiar natura sa, la o reglementare din partea statului. Elaborând o asemenea reglementare, statul beneficiază de o anumită marjă de apreciere, însă restricțiile, astfel cum a stabilit Curtea Europeană a Drepturilor Omului, nu pot afecta însăși substanța dreptului cetățeanului de a se adresa justiției. În speță, însă, modalitatea de eșalonare a plății nu aduce atingere substanței dreptului de proprietate și, prin urmare, nici dreptului de acces la justiție. Cu privire la Decizia nr. 528 din 12 decembrie 2013, prin care Curtea Constituțională a declarat neconstituțională Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2013, instanța judecătorească reține că, prin decizia anterior menționată, Curtea a sancționat ca neconstituțional caracterul nerezonabil al termenului expres prevăzut, de 10 ani de eșalonare a plăților, termen ce nu este prevăzut de art. 10 alin. (1), (3), (4) și (7) din Legea nr. 164/2014.

25. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

26. **Guvernul**, în Dosarul nr. 1.141D/2015, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care reține că normele de procedură criticate se aplică numai pentru viitor și nu retroactiv. Cu privire la pretinsa critică de neconstituționalitate a art. 10 prin raportare la art. 44 din Constituție, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, menționează că problema de drept a plății eșalonate a mai fost supusă controlului de constituționalitate în raport cu critici similare, iar Curtea a constatat constituționalitatea dispozițiilor legale care prevăd măsuri de eșalonare. De asemenea, relevante în aceasta cauză sunt și cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care a apreciat că „Plafonarea despăgubirilor și eșalonarea lor pe o perioadă mai lungă ar putea să reprezinte, de asemenea, măsuri capabile să păstreze un just echilibru între interesele

foștilor proprietari și interesul general al colectivității” (Hotărârea din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Maria Atanasiu și alții împotriva României*, paragraful 235). În plus, măsurile reglementate au un caracter pozitiv, în sensul că Guvernul recunoaște obligația de plată a autorității statale și se obligă la plata despăgubirilor, modalitate de executare impusă de situația de excepție pe care o reprezintă, pe de o parte, proporția deosebit de semnificativă a creanțelor astfel acumulate împotriva statului și, pe de altă parte, stabilitatea economică a statului român în actualul context de criză economică națională și internațională. În raport cu prevederile art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție menționează că dispozițiile ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate nu reprezintă o încălcare a accesului liber la justiție, deoarece legea prevede posibilitatea persoanei îndreptățite de a se adresa instanței judecătorești atât în cazul în care este nemulțumită de soluția dată, cât și în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute de lege, iar suspendarea executării silită reprezintă efectul legal inerent al plății eșalonate, stabilite de legiuitor.

27. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, sens în care precizează că prevederile legale supuse controlului de constituționalitate se aplică tuturor celor prevăzuți de ipoteza normei după intrarea acesteia în vigoare, având domeniul lor propriu de aplicare. Un act normativ nou (în speță, Legea nr. 164/2014) nu face altceva decât să refuze supraviețuirea anumitor dispoziții din legea veche, cu privire la modalitatea de despăgubire a persoanelor îndreptățite, și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare. Ca atare, intervenția unui act normativ nou, prin care legiuitorul a înțeles să instituie o serie de măsuri pentru finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 și al Legii nr. 290/2003, nu este de natură să creeze discriminări. Referitor la criticile de neconstituționalitate ce privesc soluția legislativă de eșalonare a despăgubirilor pentru o perioadă de 5 ani, precum și suspendarea oricărei proceduri de executare silită invocă Decizia Curții Constituționale nr. 528 din 12 decembrie 2013 și arată că normele de lege criticate nu sunt de natură să aducă atingere dispozițiilor constituționale invocate, doar pentru că legiuitorul a ales să reglementeze, diferit, modul de plată a despăgubirilor acordate în temeiul Legii nr. 9/1998 și al Legii nr. 290/2003. De asemenea, în aplicarea dispozițiilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, legiuitorul poate să instituie noi modalități de plată a despăgubirilor, și anume în tranșe anuale egale, eșalonat, pe o perioadă de 5 ani, chiar dacă acestea au fost stabilite prin hotărâri judecătorești, atât timp cât dreptul de proprietate stabilit printr-un act al instanței nu este suprimat. Consideră că noile dispoziții care conduc la acordarea despăgubirilor în 5 tranșe, mod diferit față de cel stabilit în temeiul vechii legi, sunt justificate și de contextul economico-financiar cu care se confruntă statul. În plus, normele criticate nu neagă beneficiarilor nici dreptul la plata despăgubirilor și nici accesul liber la justiție, ci instituie aplicarea unui nou sistem de eșalonare a plăților.

28. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul**, în Dosarul nr. 1.143D/2015, nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate, până la data întocmirii prezentului raport.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, punctul de vedere al Guvernului în Dosarul nr. 1.141D/2015, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosare de partea Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

29. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

30. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 3 alin. (2), art. 10 alin. (1), (3), (4) și (7), precum și art. 11 alin. (3) din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 910 din 15 decembrie 2014. Prevederile de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 3 alin. (2): „Dispozițiile prezentei legi referitoare la plata despăgubirilor se aplică cererilor soluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, pentru care nu s-a efectuat plata, cererilor nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, precum și cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, având ca obiect acordarea de despăgubiri în baza Legii nr. 9/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și a Legii nr. 290/2003, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 10: „(1) Plata despăgubirilor stabilite prin actele administrative prevăzute la art. 9 lit. a) și b) se efectuează în ordinea cronologică a emiterii acestora, în tranșe anuale egale, eșalonat, pe o perioadă de 5 ani, începând cu data de 1 ianuarie 2015. [...]”

(3) Plata sumelor de bani stabilite prin hotărâri judecătorești, rămase definitive și irevocabile sau, în cazul proceselor începute după data de 15 februarie 2013, rămase definitive, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se efectuează în tranșe anuale egale, eșalonat, pe o perioadă de 5 ani, începând cu data de 1 ianuarie 2015.

(4) Sumele neplătite, aferente hotărârilor judecătorești prevăzute la alin. (3) și actelor administrative prevăzute la art. 9 lit. a) și b), se actualizează cu indicele de creștere a prețurilor de consum pentru perioada de la momentul rămânerii irevocabile/definitive, respectiv al emiterii acestora, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, și constituie obligații de plată, în tranșe, în condițiile prezentei legi. Actualizarea sumei se face prin decizie a președintelui Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. [...]

(7) Cuantumul unei tranșe anuale nu poate fi mai mic de 20.000 lei. În cazul în care suma ce trebuie plătită este mai mică decât 20.000 lei, aceasta va fi achitată integral, într-o singură tranșă.”;

— Art. 11 alin. (3): „Orice procedură de executare silită se suspendă de drept, până la împlinirea termenelor la care devin scadente obligațiile de plată prevăzute în titlurile de plată emise conform art. 10 alin. (6).”

31. În opinia autorilor excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind liberul acces la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată. De asemenea sunt invocate dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil*, cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție privind dreptul la respectarea bunurilor.

32. Examinând criticile de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile de lege criticate au mai constituit obiect al

controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 855 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 4 martie 2016, și Decizia nr. 14 din 19 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 22 martie 2016, instanța de contencios constituțional a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate. Curtea a reținut că, recunoscând dreptul la despăgubire născut sub imperiul vechii legi, prevederile legale criticate, care instituie reguli privind plata despăgubirilor, nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) care consacră principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile. În acord cu jurisprudența sa constantă, Curtea a statuat că o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare (a se vedea, de exemplu, deciziile nr. 330 din 27 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 28 ianuarie 2002, nr. 458 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2004, sau nr. 294 din 6 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 29 septembrie 2004).

33. Curtea a constatat că ipoteza avută în vedere de prevederile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 164/2014 este aceea a unei obligații neexecutate, deci a unei situații juridice în curs, față de care noua reglementare nu poate fi decât imediat aplicabilă. Totodată, Curtea a observat că prevederile de lege criticate dispun pentru viitor, urmând a fi aplicate de la data intrării în vigoare a Legii nr. 164/2014, respectiv 18 decembrie 2014.

34. Cât privește critica de neconstituționalitate a art. 3 alin. (2) și art. 10 din Legea nr. 164/2014, formulată din perspectiva eșalonării plății despăgubirilor pe o perioadă de 5 ani, în raport cu art. 44 din Constituție, Curtea a reținut că mecanismul eșalonării plății, ca modalitate de executare, poate fi considerat ca fiind în concordanță cu considerentele consacrate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dacă sunt respectate anumite condiții: tranșe de efectuare a plăților intermediare precis determinate, termen rezonabil de executare integrală, acoperirea eventualei devalorizări a sumei datorate (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 602 din 1 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 859 din 18 noiembrie 2015).

35. Curtea a constatat că prevederile art. 10 din Legea nr. 164/2014 îndeplinesc aceste condiții, stabilind o perioadă de 5 ani pentru eșalonarea plății, precum și obligația de actualizare a sumelor neplătite cu indicele de creștere a prețurilor de consum. Măsura instituită poate fi considerată, așadar, de natură a menține un just echilibru între interesele debitorului — stat și cele ale creditorului — persoană îndreptățită la despăgubiri, de vreme ce persoana îndreptățită nu suportă o sarcină disproporționată și excesivă în privința dreptului său de a beneficia de despăgubirile acordate prin lege.

36. În plus, astfel cum rezultă din Expunerea de motive la Legea nr. 164/2014, Curtea a observat că evaluările Guvernului privind impactul financiar asupra bugetului se referă la o perioadă de 5 ani de la intrarea în vigoare a acestui act normativ, astfel încât și din acest punct de vedere este justificată instituirea unui termen de 5 ani pentru eșalonarea plății despăgubirilor acordate potrivit Legii nr. 290/2003 și Legii nr. 9/1998.

37. În ceea ce privește constituționalitatea eșalonării plății unor sume datorate de stat, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 897 din 25 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2013, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, și Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010. Curtea a statuat că eşalonarea, pe o durată de 5 ani, a plăţii sumelor prevăzute prin hotărâri judecătoreşti având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar sunt constituţionale. De asemenea, prin Decizia nr. 190 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 aprilie 2010, Curtea a statuat că executarea eşalonată a unor titluri executorii ce au ca obiect drepturi băneşti nu este interzisă în niciun mod de Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale; executarea *uno actu* constituie doar o altă modalitate de executare, fără ca acest lucru să însemne că este singura.

38. Pe cale de consecinţă, Curtea a constatat că eşalonarea pe o perioadă de 5 ani a plăţii sumelor reprezentând despăgubiri, fiind o măsură de natură a păstra un just echilibru între interesele persoanelor îndreptăţite la despăgubire şi interesul general al colectivităţii, urmăreşte principiile stabilite în jurisprudenţa Curţii Constituţionale şi a Curţii Europene a Drepturilor Omului, astfel încât nu se poate considera că prin această măsură statul afectează esenţa dreptului de proprietate privată al beneficiarilor de despăgubiri în temeiul Legii nr. 9/1998 şi al Legii nr. 290/2003. Aceasta, cu atât mai mult cu cât statul, prin caracterul său social, valoare constituţională instituită de art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală, are obligaţia de a imprima acţiunilor sale cu caracter economic un conţinut just proporţionat, astfel încât să asigure tuturor cetăţenilor săi exercitarea efectivă a tuturor drepturilor şi libertăţilor lor fundamentale.

39. De asemenea, referitor la invocarea dispoziţiilor art. 16 din Constituţie, Curtea a reţinut, în acord cu jurisprudenţa sa, că aplicarea unui regim juridic temporal diferit nu poate crea o stare de discriminare între diverse persoane, în funcţie de actul normativ incident fiecăreia. Faptul că, prin succesiunea unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situaţii apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile, nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituţionalitatea textelor respective (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996). Altfel spus, raportat la situaţia de faţă, inegalitatea de tratament juridic prin comparaţie cu acele persoane care au beneficiat de

43. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) şi al art. 147 alin. (4) din Constituţie, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) şi al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepţia de neconstituţionalitate ridicată de Elena Beringhi, Gheorghe Cantorianu şi Maria Ureche în Dosarul nr. 67.310/299/2014 al Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti, precum şi de Constantin Dicu, Sorin Dicu, Radian Dicu, Stelică Samoveanu, Maria Doina Siclovan şi Şerban Gabriela (fostă Moflic) în Dosarul nr. 77/42/2013* al Tribunalului Prahova — Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal şi constată că prevederile art. 3 alin. (2), art. 10 alin. (1), (3), (4) şi (7) şi ale art. 11 alin. (3) din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea şi finalizarea procesului de soluţionare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensaţii cetăţenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România şi Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum şi al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensaţii cetăţenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reţinute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa, ca urmare a stării de război şi a aplicării Tratatului de Pace între România şi Puterile Aliate şi Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, şi pentru modificarea unor acte normative sunt constituţionale în raport cu criticile formulate.

Definitivă şi general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti şi Tribunalului Prahova — Secţia a II-a civilă, de contencios administrativ şi fiscal şi se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunţată în şedinţa din data de 10 martie 2016.

PREŞEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

plata despăgubirilor anterior intrării în vigoare a Legii nr. 164/2014 nu reprezintă un viciu de neconstituţionalitate, fiind rezultatul unor regimuri juridice diferite, aplicate succesiv în timp, incidente în virtutea principiului *tempus regit actum*.

40. Distinct de acestea, în ceea ce priveşte critica de neconstituţionalitate a soluţiei legislative de suspendare de drept a oricărei proceduri de executare silită, până la împlinirea termenelor la care devin scadente obligaţiile de plată prevăzute în titlurile de plată, Curtea, în acord cu jurisprudenţa sa (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 897 din 25 octombrie 2012, citată mai sus, şi Decizia nr. 602 din 1 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 859 din 18 noiembrie 2015), a reţinut că această măsură este necesară pentru a se putea realiza scopul avut în vedere de legiuitor, respectiv finalizarea procesului de despăgubire a tuturor cetăţenilor români siliţi să îşi abandoneze bunurile în teritorii cedate de România prin tratate internaţionale, în contextul în care în prezent sunt declanşate proceduri individuale de executare silită, care, în mod inevitabil, au ca efect blocaje în funcţionarea instituţiilor publice cu atribuţii în materie şi care duc la soluţionarea selectivă a dosarelor pentru un număr mic de beneficiari. Lipsa de intervenţie în acest sens ar avea ca rezultat imposibilitatea plăţii în ordine cronologică a despăgubirilor şi plata de cheltuieli accesorii drepturilor cuvenite, împovărătoare pentru statul român, în condiţiile în care acesta este preocupat de menţinerea echilibrului bugetar.

41. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudenţe, soluţia pronunţată de Curtea Constituţională prin Decizia nr. 855 din 10 decembrie 2015 şi Decizia nr. 14 din 19 ianuarie 2016, mai sus menţionate, precum şi considerentele care au fundamentat-o îşi păstrează valabilitatea şi în prezenta cauză.

42. Referitor la invocarea în susţinerea excepţiei de neconstituţionalitate a dispoziţiilor constituţionale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separaţiei şi echilibrului puterilor în stat, Curtea constată că această critică nu poate fi reţinută, întrucât, astfel cum s-a arătat mai sus, legiuitorul nu refuză plata despăgubirilor stabilite conform Legii nr. 9/1998 şi Legii nr. 290/2003, ci stabileşte anumite măsuri pentru finalizarea procesului de despăgubire.

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea unor modificări și completări în inventarul bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1, ca urmare a reevaluării acestora conform prevederilor art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, și a constatării unor suprafețe de teren în minus după finalizarea lucrărilor tehnice de cadastru și intabularea în cartea funciară.

Art. 2. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, ca urmare a reevaluării acestora conform prevederilor art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, și a constatării unor suprafețe de teren în plus după finalizarea lucrărilor tehnice de cadastru și intabularea în cartea funciară.

Art. 3. — Se aprobă actualizarea adreselor unde sunt plasate bunurile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 3, ca urmare a adăugării cărților funciare aferente după intabulare.

Art. 4. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 4, la care se modifică valorile de inventar ca urmare a reevaluării acestora conform prevederilor art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Ministerul Apărării Naționale își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Anexele nr. 1—4*) fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

p. Ministrul apărării naționale,
Ștefan-Alexandru Tinca,
secretar de stat

p. Ministrul finanțelor publice,
Daniela Pescaru,
secretar de stat

București, 11 mai 2016.
Nr. 350.

*) Anexele nr. 1—4 nu se publică, fiind clasificate potrivit legii.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor
din domeniul public al statului și darea în administrarea
Serviciului Român de Informații a unui imobil aflat
în domeniul public al statului**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 alin. (1) și art. 868 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, al art. 9 alin. (2) și art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Serviciului Român de Informații a unui imobil, trecut în domeniul public al statului prin Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Constanța nr. 285 din 27 noiembrie 2015, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) După darea în administrare, imobilul prevăzut la alin. (1) va avea destinația de sediu.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilului transmis potrivit art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Serviciul Român de Informații își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare în cadrul anexei nr. 43 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Directorul Serviciului Român
de Informații,
Eduard Raul Hellvig
Viceprim-ministru,
ministrul dezvoltării regionale
și administrației publice,
Vasile Dîncu
p. Ministrul finanțelor publice,
Daniela Pescaru,
secretar de stat

București, 11 mai 2016.
Nr. 352.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE

**ale imobilului care se înscrie în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și care se dă în
administrarea Serviciului Român de Informații**

Locul unde este situat imobilul	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Temeiul legal în baza căruia se face trecerea bunului în domeniul public al statului	Caracteristicile tehnice ale imobilului			Codul de clasificare	Valoarea de inventar
				Nr. carte funciară și nr. cadastral	Suprafața terenului	Suprafața construcției		
Municipiul Constanța, bulevardul Mamaia nr. 284, lot 4, județul Constanța	Municipiul Constanța, din administrarea Consiliului Local al Municipiului Constanța	Statul român, în administrarea Serviciului Român de Informații (CUI 4204305)	Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Constanța nr. 285 din 27.11.2015	Cartea funciară nr. 244267 Constanța, nr. cadastral 244267	1.900 mp	Corp C4, cu regimul de înălțime P +3E, având Sc = 707 mp și Sd = 2.828 mp	8.19.01	3.286.632,23 lei

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind modificarea valorii de inventar a unui imobil
aflat în domeniul public al statului și în administrarea
Senatului României

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Valoarea de inventar a unui bun aparținând domeniului public al statului aflat în administrarea Senatului României, înregistrat la poziția MF 153629 în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.020 și 1.020 bis din 21 decembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre, ca urmare a efectuării unor lucrări de investiții date în folosință, în condițiile legii.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
 p. Ministrul finanțelor publice,
Daniela Pescaru,
 secretar de stat
 Secretarul general al Senatului,
Ion Vărgău

București, 11 mai 2016.
 Nr. 353.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunului din domeniul public al statului aflat în administrarea Senatului României, CUI 4284070,
la care se actualizează valoarea de inventar

Nr. M.F.P.	Cod de clasificare	Denumirea bunului care face obiectul actului normativ	Elementele-cadru de descriere tehnică a bunului, conform Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.718/2011*)	Adresa	Valoare actualizată — lei —
1	2	3	4	5	6
153629	8.29.04	Clădire administrativă	Suprafață desfășurată = 67.798 mp	Str. Izvor nr. 2—4, sectorul 5, București	681.807.077

*) Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.718/2011 pentru aprobarea Precizărilor privind întocmirea și actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea plății cotizațiilor și taxelor pentru realizarea interconectării

cu instituții similare internaționale în domeniul donatorilor voluntari de celule stem hematopoietice, precum și pentru acreditarea laboratoarelor de imunogenetică și histocompatibilitate, în anul 2016

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 143 alin. (8) și (9) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă plata cotizațiilor și taxelor pentru realizarea interconectării cu instituții similare internaționale în domeniul donatorilor voluntari de celule stem hematopoietice, precum și pentru acreditarea laboratoarelor de imunogenetică și histocompatibilitate, aferente anului 2016, în sumă de 7.547 euro.

(2) Sumele prevăzute la alin. (1) se asigură de la bugetul de stat, din bugetul aprobat Ministerului Sănătății, și se plătesc de către Registrul Național al Donatorilor Voluntari de Celule Stem Hematopoietice.

Art. 2. — (1) Cotizațiile și taxele pentru realizarea interconectării cu instituții similare internaționale sunt următoarele:

a) cotizația de membru al Asociației Mondiale a Donatorilor de Măduvă, în sumă de 1.500 euro;

b) cotizația de membru al organizației „Donatorii de Măduvă Osoasă de Pretutindeni”, denumită în continuare *DMOP*, în sumă de 2.897 euro;

c) cotizația de membru al Grupului European pentru Sânge și Transplant de Măduvă, denumit în continuare *GESTM*, în sumă de 900 euro;

d) taxa pentru acreditarea de către Federația Europeană de Imunogenetică a laboratoarelor de imunogenetică și histocompatibilitate, în sumă de 750 euro, care se plătește pentru fiecare laborator acreditat.

(2) Taxa prevăzută la alin. (1) lit. d) se plătește în anul 2016 pentru următoarele laboratoare:

a) Laboratorul de imunogenetică și histocompatibilitate HLA al Institutului Clinic Fundeni;

b) Laboratorul de imunogenetică și histocompatibilitate HLA al Institutului Național de Hematologie Transfuzională „Prof. C.T. Nicolau”;

c) Laboratorul clinic de analize medicale al Institutului Clinic de Urologie și Transplant Renal Cluj-Napoca.

(3) Cotizațiile și taxele prevăzute la alin. (1) se calculează pe baza cursului de schimb leu/euro stabilit de Banca Națională a României la data efectuării plății.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

p. Ministrul sănătății, interimar,
Victor Dan Eugen Strâmbu,
secretar de stat

p. Ministrul finanțelor publice,
Daniela Pescaru,
secretar de stat

București, 11 mai 2016.

Nr. 354.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUICURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA**HOTĂRÂREA**

din 15 septembrie 2015

în Cauza Poede împotriva României

(Cererea nr. 40.549/11)

Strasbourg

Definitivă la 15 decembrie 2015

Hotărârea a rămas definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.
În Cauza *Poede împotriva României*,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Luis López Guerra, Ján Šikuta, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, Iulia Antoanella Motoc, Branko Lubarda, judecători, și Marialena Tsirli, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 25 august 2015,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 40.549/11 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Puiu Cristinel Poede (*reclamantul*), a sesizat Curtea la 21 iunie 2011, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul, care a beneficiat de asistență judiciară, a fost reprezentat de I. Mancaș-Ioniță, avocat în Vaslui. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul a susținut că a fost supus la rele tratamente de către forțele de ordine și a denunțat lipsa unei anchete efective în această privință.

4. La 13 septembrie 2012, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT**I. Circumstanțele cauzei**

5. Reclamantul s-a născut în anul 1975 și locuiește în Vaslui.

A. Interpelarea reclamantului din 18 august 2009

6. Incidentele denunțate de reclamant au survenit, potrivit acestuia, în următorul context:

— La 18 august 2009, în jurul orei 22, acesta îl însoțea pe fratele său, care conducea un autoturism în orașul Vaslui. Din cauza unei pene, fratele său a oprit autoturismul, l-a parcat și a plecat să caute o cheie pentru a desface prezoanele antifurt ale roții. Acesta a rămas lângă mașină, așteptându-l pe fratele său.

7. În ceea ce privește pretenziile incidente, reclamantul le descrie în esență astfel:

— La scurt timp, au sosit doi agenți de poliție. Aceștia i-au indicat că parcase autoturismul într-o zonă în care parcare era interzisă și i-au solicitat prezentarea unui act de identitate. Acesta le-a explicat polițiștilor că autoturismul a rămas în pană și că nu putea să prezinte cartea sa de identitate, deoarece o lăsase la autoritatea locală pentru reînnoire. Totuși, le-a precizat numele și adresa domiciliului său. Refuzând să creadă afirmațiile reclamantului, unul din polițiști l-a sunat pe superiorul său ierarhic și doi jandarmi au ajuns imediat la fața locului. După sosirea lor, polițistul C.D. a scos pistolul și l-a îndreptat spre capul acestuia, spunându-i „Îți vin de hac!”. Polițistul și cei doi jandarmii l-au lovit cu pumnii și picioarele în față, în zona toracică și în picioare. Din ordinul superiorului ierarhic, care a strigat „Luați-l pe Poede la Poliție”, cei doi jandarmi l-au trântit la pământ și l-au încătușat. Apoi, acesta a fost urcat în mașina

poliției și condus la sediul poliției. Odată ajunși, în timp ce a fost ținut de brațe de un jandarm, polițistul C.D. l-a lovit cu capul de perete și a continuat să îl lovească cu pumnii și picioarele în față și la nivelul toracelui.

8. La 19 august 2009, a fost întocmit un certificat medico-legal, în care se preciza:

— că reclamantul prezenta o entorsă și o tumefacție la genunchiul stâng, o echimoză în zona parieto-temporală, o tumefacție la nivelul sprâncenei drepte, precum și multiple echimoze și excoriații la nivelul sprâncenei stângi, în regiunea cervicală și deltoidiană, pe mâini, brațe și picioare;

— că aceste leziuni necesitau între 16 și 18 zile de îngrijiri medicale;

— că acestea fuseseră cauzate prin aplicarea unor lovituri cu obiecte contondente sau prin lovirea de obiecte similare.

B. Amenzile contravenționale impuse reclamantului

9. Printr-un proces-verbal întocmit la 18 august 2009, reclamantului i s-a aplicat o amendă contravențională pentru staționarea vehiculului într-o zonă interzisă și pentru refuzul de a se legitima.

Printr-un al doilea proces-verbal, reclamantului i s-a aplicat o a doua amendă, pentru provocarea unui scandal pe drumul public și pentru refuzul de a se legitima.

10. Prin Hotărârea din 24 noiembrie 2009 — rămasă definitivă — Judecătoria Vaslui a anulat cel de-al doilea proces-verbal, pe care l-a considerat ilegal, pe motiv că prevedea o singură sancțiune pentru două contravenții diferite.

Prin Hotărârea din 16 februarie 2010 — rămasă definitivă — aceeași instanță a anulat primul proces-verbal, după ce, pe baza unor declarații ale martorilor și a documentelor prezentate, a concluzionat:

— că reclamantul nu a condus vehiculul staționat într-o zonă interzisă;

— că acesta nu se afla în posesia cărții sale de identitate pentru că aceasta a fost reînnoită de autoritatea competentă abia la 21 august 2009.

C. Prima procedură penală inițiată de reclamant

11. În aprilie 2010, reclamantul a depus la Parchetul de pe lângă Tribunalul Vaslui și la Inspectoratul de Poliție Județean două plângeri diferite pentru purtare abuzivă [în temeiul art. 250 alin. (3) din Codul penal] împotriva celor doi jandarmi și a agentului de poliție C.D., implicați în evenimentele din 18 august 2009. Acesta s-a constituit parte civilă și a solicitat ascultarea a doi martori oculari.

12. Parchetul a efectuat acte premergătoare.

13. La 3 mai 2010, parchetul l-a audiat pe reclamant, care a prezentat versiunea sa asupra faptelor.

14. În aprilie și mai 2010, parchetul a audiat și polițiștii și jandarmii care participaseră la interpelarea reclamantului.

Agentul de poliție C.D. a afirmat că reclamantul se afla la volanul autoturismului, care era parcat într-o zonă interzisă, și că acesta declarase că era proprietarul autoturismului.

Ceilalți agenți ai statului au afirmat că C.D. nu îl amenințase sau agresase pe reclamant în niciun fel. Acesta a solicitat efectiv ajutorul jandarmilor și al superiorului său ierarhic, deoarece reclamantul refuzase să se legitimeze sau să își menționeze datele de identificare și începuse să îl insulte și să îl amenințe. Mai multe persoane se adunaseră în jurul lor, reclamantul a fost invitat să îi însoțească la sediul poliției în scopul identificării sale, dar acesta a refuzat. În consecință, jandarmii au încercat să îi pună cătușele, dar reclamantul a început să vocifereze împotriva lor și să gesticuleze violent. Pentru a-l imobiliza, jandarmii l-au trântit la pământ pe burtă, împingându-l în ceafă, și l-au încătușat cu mâinile la spate. În timpul imobilizării, reclamantul s-a rănit la genunchi. Odată imobilizat, acesta și-a zgâriat fața atunci când a încercat să se ridice. Ulterior, reclamantul a fost transportat la sediul poliției locale. Declarația unuia din jandarmi a fost scrisă pe formularul specific, utilizat pentru declarațiile martorilor.

15. La 11 mai 2010, parchetul a audiat un martor propus de reclamant, care a confirmat versiunea asupra faptelor prezentată de agenții de poliție și de jandarmi.

Al doilea martor propus de reclamant a fost citat să se înfățișeze o singură dată, prin afișarea pe ușa apartamentului său, dar acesta nu s-a prezentat.

16. Prin Rezoluția din 18 mai 2010, Parchetul de pe lângă Tribunalul Vaslui a dispus neînceperea urmăririi penale.

În ceea ce îi privește pe jandarmi, parchetul a considerat că aceștia au avut un comportament conform cu dispozițiile legale de reglementare a activității forțelor de ordine [art. 31 alin. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române]. În sprijinul acestei concluzii, parchetul a reținut:

— că folosirea forței și utilizarea cătușelor pentru a-l mobiliza pe reclamant au avut loc ulterior refuzului acestuia de a se legitima sau de a-și menționa datele de identificare, deși i s-a precizat că autoturismul său era oprit într-o zonă interzisă;

— că reclamantul a provocat un scandal, tulburând astfel ordinea publică;

— că leziunile suferite de reclamant fuseseră provocate în timpul imobilizării, având în vedere tipologia și localizarea acestora;

— că circumstanțele speței corespundeau astfel condițiilor în care folosirea forței este autorizată de lege;

— că folosirea forței în speță respectase condițiile impuse de lege;

— că, prin urmare, jandarmii își îndeplineseră obligațiile profesionale în mod corespunzător.

În ceea ce îl privește pe agentul de poliție C.D., potrivit parchetului, niciun document de la dosar nu confirma actele imputate acestuia.

17. Reclamantul a contestat această decizie. Acesta a reproșat parchetului faptul că nu a identificat și audiat martorii oculari ai evenimentelor și a solicitat o anchetă suplimentară pentru a remedia această deficiență. Acesta a solicitat ascultarea mai multor martori oculari, care dăduseră deja declarații în fața parchetului militar, în cadrul unei proceduri paralele, inițiată de reclamant (infra, pct. 24), și care confirmaseră acuzațiile sale. Acesta a evidențiat, de asemenea, faptul că jandarmii fuseseră audiați în calitate de simpli „martori” la evenimente.

18. Prin Rezoluția din 8 iulie 2010, procurorul-șef al parchetului a respins probele propuse, apreciind că erau suficiente probele instrumentate, și a confirmat Rezoluția de neîncepere a urmăririi penale din 18 mai 2010.

Această decizie a fost confirmată ulterior de Tribunalul Vaslui și de Curtea de Apel Iași prin hotărârile din 6 octombrie 2010 și, respectiv, 1 februarie 2011.

19. În fața instanțelor, reclamantul a solicitat suspendarea procedurilor până la încheierea procedurii inițiate în fața parchetului militar (infra, pct. 20), dar s-a lovit de un refuz.

D. A doua procedură penală inițiată de reclamant

20. În lunile iunie și iulie 2010, reclamantul a depus în fața parchetului militar noi plângeri penale pentru abuz în serviciu (art. 246 din Codul penal) și pentru purtare abuzivă [în temeiul art. 250 alin. (3) din Codul penal] împotriva agenților de poliție și a jandarmilor implicați în incidentele din 18 august 2009. Acesta s-a constituit parte civilă.

În cursul procedurii, acesta și-a completat plângerile, adăugând acuzația de fals intelectual și uz de fals (art. 289 și art. 291 din Codul penal), precum și de mărturie mincinoasă (art. 260 din Codul penal). În afara agresării sale, reclamantul le-a imputat polițiștilor și jandarmilor și înscrierea unor mențiuni false în procesele-verbale de contravenție întocmite în ziua faptelor și, ulterior, de declarații false făcute în cadrul anchetei preliminare declanșate ca urmare a primei plângeri penale a acestuia. Acesta l-a inclus în plângere și pe superiorul ierarhic al polițiștilor, pentru instigare la abuz în serviciu și la purtare abuzivă. Acesta s-a constituit ca parte civilă.

21. Parchetul a efectuat acte premergătoare.

22. La 16 iulie și 2 septembrie 2010, parchetul l-a audiat pe reclamant. Acesta din urmă a solicitat ascultarea a șase martori.

23. Reclamantul a prezentat un nou certificat medico-legal, întocmit la 14 septembrie 2010 și care atesta că acesta suferea de hidartroză la unul din genunchi și de leziuni ale ligamentului încrucișat. Erau necesare între 24 și 26 de zile de îngrijiri medicale.

24. În cursul anchetei, parchetul militar a audiat mai mulți martori oculari ai incidentului din 18 august 2009. Patru dintre ei, printre care fratele și cumnata reclamantului, au confirmat faptul că, într-adevăr, polițistul C.D. îl amenințase pe reclamant cu pistolul și că acesta din urmă a fost lovit cu pumnii și cu picioarele de către polițiști și jandarmi.

Martorul I.O., care fusese audiat și în cadrul primei proceduri, a declarat că era așezat la o masă pe o terasă atunci când autoturismul fratelui reclamantului a oprit. Îl văzuse pe reclamant aplecându-se pentru a le arăta membrilor forțelor de ordine roata mașinii, dar, având în vedere că se afla de cealaltă parte a mașinii, nu a văzut circumstanțele în care acesta fusese încătușat și nici dacă a fost lovit.

25. La 18 octombrie 2010, cauza a fost trimisă Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Iași. Aceasta a solicitat Parchetului de pe lângă Tribunalul Vaslui să îi comunice deciziile adoptate de acesta în cadrul primei proceduri introduse de reclamant.

26. La 27 ianuarie 2011, parchetul i-a audiat pe polițiștii implicați în incidentul din 18 august 2009, precum și pe superiorul lor ierarhic.

27. Patru martori oculari au refuzat să se înfățișeze în fața parchetului în vederea confruntării lor cu membrii forțelor de ordine. Acești patru martori au declarat că agenții statului erau persoane violente, care țineau prima pagină a presei locale și care îi aplicaseră reclamantului amenzi contravenționale în mod abuziv. În schimb, au declarat că sunt pregătiți să răspundă eventualelor întrebări adresate de o instanță.

28. La 17 februarie 2011, a avut loc singura confruntare, între fratele reclamantului, pe de o parte, și superiorul ierarhic al polițiștilor, pe de altă parte. Fiecare și-a menținut propria versiune asupra faptelor.

29. La 23 februarie 2011, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Iași a pronunțat o rezoluție de neîncepere a urmăririi penale împotriva superiorului ierarhic al polițiștilor și a trimis restul dosarului la Parchetul de pe lângă Tribunalul Vaslui. Acesta a apreciat că documentele de la dosar nu permiteau să se afirme că superiorul ierarhic și-ar fi instigat subordonații să îl insulte pe reclamant sau să săvârșească acte de violență împotriva acestuia.

30. Hotărârea din 6 octombrie 2010 a Tribunalului Vaslui și hotărârea din 1 februarie 2011 a Curții de Apel Iași au fost depuse la dosar, la solicitarea procurorului însărcinat cu examinarea cauzei.

31. Prin Rezoluția din 11 aprilie 2011, Parchetul de pe lângă Tribunalul Vaslui a dispus neînceperea urmăririi penale. În lumina deciziilor adoptate în cadrul primei proceduri inițiate de reclamant și având în vedere că, în opinia sa, de atunci nu au existat fapte sau împrejurări noi, acesta a apreciat că nu erau întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor de abuz în serviciu și purtare abuzivă. În plus, acesta a concluzionat că acuzațiile de fals intelectual, uz de fals și mărturie mincinoasă nu erau susținute de nicio probă de la dosar.

32. Această decizie a fost confirmată de prim-procurorul parchetului, la 16 mai 2011.

33. Reclamantul a făcut plângere împotriva rezoluțiilor de neîncepere a urmăririi penale. În ceea ce privește evenimentele din 18 august 2009, acesta susține că procurorul care a pronunțat Rezoluția de neîncepere a urmăririi penale din 11 aprilie 2011 nici nu audiase personal martorii propuși de el și nici nu luase în considerare declarațiile făcute de aceștia în fața parchetului militar (supra, pct. 24).

34. Prin Hotărârea din 23 noiembrie 2011, Tribunalul Vaslui a respins plângerea reclamantului, din următoarele motive:

— în afară de declarațiile unor martori, reclamantul nu prezentase fapte sau împrejurări noi față de cele care fuseseră luate în considerare în cadrul primei proceduri inițiate împotriva agenților statului;

— neascultarea martorilor propuși nu constituia un argument relevant, având în vedere că parchetul militar audiase deja martorii în cauză înainte de retrimiteră cauzei în fața Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Vaslui, ceea ce era suficient pentru scopurile anchetei;

— prin urmare, rezoluția parchetului de neîncepere a urmăririi penale, bazată pe probele aflate la dosar, era legală și întemeiată.

II. Dreptul și practica interne relevante

35. Dispozițiile relevante ale Codului penal, astfel cum erau în vigoare la momentul faptelor, se citesc după cum urmează:

Art. 246: **Abuzul în serviciu contra intereselor persoanelor**

„Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o vătămare intereselor legale ale unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.”

Art. 250: **Purtarea abuzivă**

„(1) Întrebuintarea de expresii jignitoare față de o persoană, de către un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.

(2) Amenințarea săvârșită de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.

(3) Lovirea sau alte acte de violență săvârșite de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

(...)”

36. Art. 278¹ din Codul de procedură penală, în vigoare la momentul faptelor, permite oricărei persoane în cauză, care este nemulțumită de o rezoluție de neîncepere a urmăririi penale pronunțată de procuror, să se plângă în instanță. În situația prevăzută la alin. (8), în care instanța respinge o astfel de plângere, atunci alin. (11) îi garantează persoanei în privința căreia instanța a decis că nu este cazul să se înceapă urmărirea penală că aceasta nu mai poate fi urmărită pentru aceleași fapte decât în cazul în care s-au descoperit fapte sau împrejurări noi, ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală în momentul pronunțării rezoluției de neîncepere a urmăririi penale.

37. Dispozițiile legale și jurisprudența internă referitoare la admisibilitatea probelor în faza actelor premergătoare, din cadrul Codului de procedură penală în vigoare la momentul faptelor, sunt menționate în hotărârile *Creangă împotriva României* (MC), nr. 29.226/03, pct. 58 și 60, 23 februarie 2012, *Niculescu împotriva României*, nr. 25.333/03, pct. 61—62, 25 iunie 2013, și *Blaj împotriva României*, nr. 36.259/04, pct. 65, 8 aprilie 2014.

În special Curtea Constituțională s-a exprimat astfel în Decizia nr. 962 din 25 iunie 2009 referitoare la constituționalitatea art. 911 din Codul de procedură penală privind interceptările convorbirilor telefonice:

„Actele premergătoare au o natură proprie, care nu poate fi identificată sau subsumată naturii precise și bine determinate a altor instituții și care au ca scop verificarea și completarea informațiilor deținute de organele de urmărire penală în vederea fundamentării convingerii cu privire la oportunitatea urmăririi penale. Având un caracter *sui-generis* sustras hegemoniei garanțiilor impuse de faza propriu-zisă de urmărire penală, este unanim acceptat faptul că în cadrul investigațiilor prealabile nu pot fi luate măsuri procesuale ori administrate probe care presupun existența certă a unei urmăririi penale începute.”

38. Art. 31 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române este redactat astfel:

„(1) În realizarea atribuțiilor ce îi revin, potrivit legii, polițistul este investit cu exercițiul autorității publice și are următoarele drepturi și obligații principale:

a) [acesta poate] să legitimeze și să stabilească identitatea persoanelor care încalcă dispozițiile legale ori sunt indicii că acestea pregătesc sau au comis o faptă ilegală;

b) [acesta poate] să conducă la sediul poliției pe cei care, prin acțiunile lor, periclitează viața persoanelor, ordinea publică sau alte valori sociale, precum și persoanele suspecte de săvârșirea unor fapte ilegale, a căror identitate nu a putut fi stabilită în condițiile legii; în cazurile nerespectării dispozițiilor date de polițist, acesta este îndreptățit să folosească forța; verificarea situației acestor categorii de persoane și luarea măsurilor legale, după caz, se realizează în cel mult 24 de ore, ca măsură administrativă”.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 3 din Convenție

39. Reclamantul susține că a fost victima unor rele tratamente din partea unor agenți ai statului, cu ocazia interpelării sale din data de 18 august 2009. În plus, acesta apreciază că autoritățile naționale nu au desfășurat o anchetă efectivă cu privire la acuzațiile sale de rele tratamente. Acesta invocă art. 6 și art. 7 din Convenție.

Curtea consideră că este necesar ca aceste capete de cerere să fie examinate din perspectiva art. 3 din Convenție, redactat astfel:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Cu privire la admisibilitate

40. Curtea constată că această cerere nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenție. Curtea subliniază, de asemenea, că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond**1. Cu privire la preținsele rele tratamente****a) Argumentele părților**

41. Reclamantul susține că a fost victima unor rele tratamente din partea unor agenți ai statului, cu ocazia interpelării sale din data de 18 august 2009. În observațiile sale scrise, acesta precizează că a fost lovit în timpul imobilizării sale, când se afla în mașina poliției, atunci când era condus către sediul poliției, precum și ulterior, la sediul poliției.

42. Guvernul face referire la constatarea autorităților judiciare naționale, potrivit căreia reclamantul ar fi suferit leziunile descrise în certificatul medical în momentul reținerii sale, atunci când agenții statului ar fi recurs la forță pentru a-l imobiliza. Conform autorităților naționale, aceste leziuni erau inerente imobilizării unei persoane care opune rezistență. În plus, potrivit Guvernului, imobilizarea reclamantului s-a desfășurat în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române; aceasta era justificată de interesul general care vizează protejarea ordinii publice și de necesitatea identificării reclamantului și aceasta nu a încălcat principiul proporționalității, având în vedere că nu i-a fost cauzat niciun prejudiciu grav reclamantului.

Guvernul susține că reclamantul, care, de altfel, nu a furnizat descrierea detaliată a faptelor, nu a adus nicio dovadă relevantă care să îi permită Curții să ajungă la o concluzie diferită de cea a autorităților naționale. În concluzie, în lumina principiului subsidiarității, acesta apreciază că acuzațiile reclamantului pot fi asimilate unui capăt de cerere de tipul celor examinate de o instanță de gradul patru de jurisdicție.

b) Motivarea Curții

43. Curtea reamintește că relele tratamente trebuie să atingă un prag minim de gravitate pentru a intra sub incidența art. 3. Aprecierea acestui prag minim este relativă în esență; ea depinde de ansamblul datelor cauzei și, în special, de durata tratamentelor, de efectele fizice și/sau psihice ale acestora, precum și, uneori, de sexul, vârsta și starea de sănătate a victimei [*Jalloh împotriva Germaniei* (MC), nr. 54.810/00, pct. 67, CEDO 2006-IX].

În speță, Curtea subliniază, cu titlu introductiv, că nu este contestat faptul că leziunile reclamantului sunt suficient de grave pentru a intra în domeniul de aplicare a art. 3 din Convenție.

44. În plus, deși circumstanțele în care a fost rănit reclamantul fac obiectul unor dezbateri aprinse între părți, Guvernul recunoaște că leziunile persoanei respective au fost cauzate de agenții statului. Curtea consideră stabilit faptul că leziunile identificate au apărut pe corpul persoanei în cauză în cursul interpelării din 18 august 2009.

45. În continuare, Curtea reamintește că, în ceea ce privește folosirea forței în timpul unei interpelări, aceasta trebuie să cerceteze dacă forța folosită era strict necesară și proporțională și dacă statul trebuie să fie considerat responsabil pentru leziunile suferite (*Berliński împotriva Poloniei*, nr. 27.715/95 și 30.209/96, pct. 64, 20 iunie 2002). Pentru a soluționa această chestiune, Curtea trebuie să țină seama de rănilor cauzate și de circumstanțele în care au fost cauzate (*R.L. și M.-J.D. împotriva Franței*, nr. 44.568/98, pct. 68, 19 mai 2004). În plus, de regulă, este obligația Guvernului să aducă dovezi relevante care să demonstreze că folosirea forței a fost proporțională și totodată necesară (*Rehbock împotriva Sloveniei*, nr. 29.462/95, pct. 72—76, CEDO 2000-XII; *Ribitsch împotriva Austriei*,

4 decembrie 1995, pct. 34, seria A nr. 336; *Altay împotriva Turciei*, nr. 22.279/93, pct. 54, 22 mai 2001, și *Ivan Vassilev împotriva Bulgariei*, nr. 48.130/99, pct. 79, 12 aprilie 2007).

46. Curtea subliniază, de asemenea, că, în cazul acuzațiilor întemeiate pe art. 3 din Convenție, aceasta trebuie să efectueze o examinare deosebit de aprofundată (*Vladimir Romanov împotriva Rusiei*, nr. 41.461/02, pct. 59, 24 iulie 2008). În cazul în care a existat o procedură internă, nu intră în definitiv în atribuțiile Curții să substituie propria viziune asupra lucrurilor celei a instanțelor interne, cărora le revine, în principiu, obligația aprecierii informațiilor obținute de acestea (*Jasar împotriva Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei*, nr. 69.908/01, pct. 49, 15 februarie 2007). Deși constatările instanțelor interne nu obligă Curtea, aceasta are nevoie totuși de elemente convingătoare pentru a putea să se abată de la constatările la care au ajuns acestea.

47. Pentru aprecierea elementelor care îi permit să afirme dacă a existat o încălcare a art. 3, Curtea se bazează pe principiul probei „dincolo de orice îndoială rezonabilă”, dar adaugă că o astfel de probă poate rezulta dintr-o serie de indicii sau de prezumții irefragabile, suficient de puternice, clare și concordante [*Jalloh*, citată anterior, pct. 67, *Ramirez Sanchez împotriva Franței* (MC), nr. 59.450/00, pct. 117, CEDO 2006-IX].

48. În speță, Guvernul susține că acțiunea agenților statului se înscrie în încercarea lor de a-l conduce pe reclamant la secția de poliție, cu scopul verificării identității acestuia, la care refuzase să se supună. În aceste condiții, ei au recurs la forță pentru a imobiliza persoana în cauză, care refuza să se conformeze ordinelor și devenise violentă. Reclamantul contestă acest argument. Având în vedere probele contradictorii prezentate în fața sa, în special declarațiile martorilor (supra, pct. 14 și 24), Curtea apreciază că nu este în măsură să se pronunțe cu privire la problema de a stabili circumstanțele în care au fost provocate leziunile. În plus, în absența unei expertize medico-legale privind posibilele cauze ale leziunilor constatate, Curtea consideră că este imposibil să stabilească, pe baza probelor prezentate în fața sa, dacă leziunile suferite de reclamant corespund sau nu unei recurgeri la forță necesară și totodată proporțională.

49. Prin urmare, Curtea apreciază că nu poate să constate încălcarea art. 3 sub aspect material, în ceea ce privește preținsele rele tratamente suferite de persoana în cauză.

2. Cu privire la caracterul efectiv al anchetei**a) Argumentele părților**

50. Reclamantul consideră că autoritățile naționale nu au desfășurat o anchetă efectivă cu privire la preținsele rele tratamente. Astfel, acesta impută autorităților judiciare în primul rând faptul că au refuzat să audieze martorii oculari propuși de el. În plus, acesta susține că, în cadrul celei de-a doua proceduri, acestea nu au luat în considerare declarațiile făcute de martori în fața parchetului militar, care confirmau versiunea sa asupra faptelor. În cele din urmă, acesta subliniază că polițistul C.D. a fost ascultat în calitate de simplu martor, în ceea ce privește faptele imputate celor doi jandarmi, și că aceștia din urmă au fost ascultați, la rândul lor, în calitate de simpli martori în legătură cu acțiunile agentului C.D.

51. Guvernul susține că autoritățile naționale au desfășurat o anchetă promptă și efectivă în ceea ce privește acuzațiile reclamantului. Acestea au ascultat toate persoanele implicate în evenimentele din 18 august 2009 și au adoptat toate măsurile necesare pentru stabilirea faptelor și pentru identificarea autorilor acestora. Reclamantul a avut acces la documentele de la dosar și a fost notificat cu privire la deciziile adoptate în speță, pe care a avut posibilitatea să le conteste în fața instanțelor interne.

b) Motivarea Curții

52. Curtea reamintește că, atunci când o persoană afirmă în mod credibil că a suferit, din partea poliției sau a altor autorități similare, tratamente contrare art. 3 din Convenție, această dispoziție, coroborată cu obligația generală impusă statului de art. 1 din Convenție, de a recunoaște oricărei persoane aflate sub jurisdicția sa drepturile și libertățile definite în Convenție, impune, implicit, să fie desfășurată o anchetă oficială și efectivă. Este necesar ca această anchetă să poată conduce la identificarea și pedepsirea persoanelor responsabile [*Assenov și alții împotriva Bulgariei*, 28 octombrie 1998, pct. 102, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998-VIII, și *Labita împotriva Italiei* (MC), nr. 26.772/95, pct. 131, CEDO 2000-IV] și să fie inițiată din oficiu de către autorități.

53. Ancheta care se impune în cazul unor acuzații grave de rele tratamente trebuie să fie în același timp rapidă și temeinică, ceea ce înseamnă că autoritățile trebuie să depună întotdeauna eforturi reale pentru a descoperi ce s-a întâmplat și că acestea nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite sau nefondate pentru a încheia ancheta sau pentru a-și întemeia decizia (*Assenov și alții*, citată anterior, pct. 103, și *Baty și alții împotriva Turciei*, nr. 33.097/96 și 57.834/00, pct. 136, CEDO 2004-IV). Autoritățile trebuie să ia toate măsurile rezonabile de care dispun pentru a obține probe cu privire la incidentul în cauză, inclusiv, printre altele, declarațiile martorilor oculari și expertizele criminalistice [*Tanrikulu împotriva Turciei* (MC), nr. 23.763/94, pct. 104, CEDO-1999 IV, și *Gül împotriva Turciei*, nr. 22.676/93, pct. 89, 14 decembrie 2000]. Orice deficiență a anchetei, care îi slăbește capacitatea de stabilire a cauzelor prejudiciului sau de identificare a persoanelor responsabile, riscă să conducă la concluzia că aceasta nu respectă standardul de eficiență necesar (*Boicenco împotriva Moldovei*, nr. 41.088/05, pct. 123, 11 iulie 2006).

54. În speță, având în vedere elementele prezentate în fața sa și în special certificatul medical al reclamantului, Curtea consideră că acuzațiile de rele tratamente erau „credibile” în sensul jurisprudenței citate anterior, cel puțin începând din momentul în care autoritățile competente au luat cunoștință de documentul medical în cauză.

55. În continuare, Curtea constată că au avut loc, într-adevăr, două anchete preliminare în prezenta cauză. Rămâne de apreciat diligența cu care acestea au fost efectuate și caracterul lor „efectiv”.

56. Curtea observă, de asemenea, că, în cadrul primei proceduri inițiate de reclamant, parchetul s-a limitat la ascultarea acestuia, a celor patru polițiști și jandarmi implicați în evenimente, precum și a unui singur martor dintre cei propuși de reclamant. Acesta nu a făcut demersuri serioase pentru a-l audia pe cel de-al doilea martor propus de reclamant. În plus, instanța nu a considerat util să dispună parchetului ascultarea celorlalți martori oculari care au dat declarații care confirmau versiunea reclamantului asupra faptelor, în cadrul unei proceduri paralele (a se vedea, *a contrario*, *Stanchev împotriva Bulgariei*, nr. 8.682/02, pct. 70, 1 octombrie 2009).

57. În continuare, Curtea observă că, în cadrul celei de-a doua proceduri, parchetul militar i-a ascultat inițial pe martorii respectivi, precum și pe șeful agenților de poliție care asistaseră la evenimentele.

În schimb, se pare că celelalte parchete în fața cărora a fost trimisă procedura ulterior nu au efectuat o examinare veritabilă a declarațiilor acestora — chiar și cu riscul eliminării acestora, dacă era cazul.

În fapt, s-a dovedit că Pachetul de pe lângă Tribunalul Vaslui a pronunțat rezoluția sa de neîncepere a urmăririi penale în data de 11 aprilie 2011 pe baza deciziilor adoptate în cadrul primei proceduri inițiate de reclamant, apreciind că de atunci nu au fost descoperite fapte sau împrejurări noi (supra, pct. 31).

Or, astfel cum a admis chiar Tribunalul Vaslui, tocmai declarațiile în cauză constituiau, în sine, dacă nu fapte și împrejurări noi, cel puțin elemente noi în raport cu prima procedură.

Se pare că nici tribunalul nu a analizat temeinic aceste mărturii.

58. Prin urmare, trebuie să se constate că autoritățile au ales să își întemeieze deciziile exclusiv pe declarațiile agenților statului și pe cea a martorului care a confirmat versiunea lor asupra faptelor. În absența unei explicații plauzibile în această privință, Curtea consideră că nu există niciun motiv pentru a acorda prioritate versiunii agenților statului asupra celei a reclamantului, susținută de declarațiile menționate anterior (a se vedea *mutatis mutandis*, *Archip împotriva României*, nr. 49.608/08, pct. 70, 27 septembrie 2011, și *Andreșan împotriva României*, nr. 25.783/03, pct. 45, 30 octombrie 2012).

59. În plus, Curtea constată că autoritățile naționale nu au dispus efectuarea unei expertize medicale în niciuna dintre cele două proceduri, deși o astfel de măsură de cercetare ar fi putut permite elucidarea posibilelor cauze ale leziunilor suferite de reclamant și ar fi dat mai multă greutate concluziilor acestora (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Petru Roșca împotriva Moldovei*, nr. 2.638/05, pct. 47, 6 octombrie 2009).

60. În orice caz, trebuie subliniat faptul că, în niciun moment, nu a fost inițiată urmărirea penală în speță. Or, Curtea a subliniat deja că neînceperea urmăririi penale în cauze care privesc acuzații de rele tratamente, aplicate unor persoane care se află „în custodia poliției”, este susceptibilă să compromită validitatea oricărei probe reținute în cursul cercetării (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Maslova și Nalbandov împotriva Rusiei*, nr. 839/02, pct. 94—96, 24 ianuarie 2008; *Buntov împotriva Rusiei*, nr. 27.026/10, pct. 132, 5 iunie 2012, și *Beresnev împotriva Rusiei*, nr. 37.975/02, pct. 98, 18 aprilie 2013). În speță, rezoluția de neîncepere a urmăririi penale s-a bazat pe simple declarații, care nu aveau calitatea de probe, în sensul normelor de procedură penală din legislația românească (supra, pct. 37). Acest lucru este cu atât mai grav într-un caz precum cel în speță, în care leziunile au fost atestate printr-un certificat medical. În aceste condiții, Curtea consideră că nu este necesar să continue examinarea argumentului reclamantului care se referă la problema calității deținute de agenții statului audiați de parchet.

61. În concluzie, Curtea apreciază că autoritățile naționale nu au desfășurat o anchetă adecvată, care să poată permite clarificarea problemei dacă folosirea forței de către agenții statului împotriva reclamantului a fost proporțională.

62. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspect procedural.

II. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

63. În conformitate cu art. 41 din Convenție, „În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

64. Reclamantul solicită suma de 10.000 euro (EUR) pentru prejudiciul moral pe care l-ar fi suferit.

65. Guvernul susține că reclamantul nu a prezentat argumente relevante pentru a-și susține cererea. În plus, acesta consideră că, în speță, prejudiciul moral ar fi compensat suficient prin constatarea încălcării și că, în orice caz, având în vedere jurisprudența Curții în materie, suma solicitată este excesivă.

66. Curtea consideră adecvat să i se acorde reclamantului suma de 7.500 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Cheltuieli de judecată

67. De asemenea, reclamantul solicită rambursarea cheltuielilor de judecată, fără alte precizări.

68. Guvernul subliniază că reclamantul a omis să exprime în cifre suma solicitată și că nu a prezentat niciun document justificativ în sprijinul cererii sale.

69. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în

care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În speță, ținând seama de jurisprudența sa, Curtea respinge cererea privind acordarea cheltuielilor de judecată.

C. Dobânzi moratorii

70. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăște că nu a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspect material;
3. hotărăște că a fost încălcat art. 3 din Convenție sub aspect procedural;
4. hotărăște:

a) ca statul pârât să îi plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, suma de 7.500 EUR (șapte mii cinci sute de euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de prejudiciu moral, care trebuie convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale.

5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 15 septembrie 2015, în temeiul art. 77 § 2 și art. 77 § 3 din Regulament.

PREȘEDINTE
JOSEP CASADEVALL

Grefier adjunct,
Marielena Tsirli

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

